

2021. DECEMBER

Temesi Éva

Hóesésben, este

Hóesésben mentem egyszer haza,
Messziről hangzott a kis harang szava.
Hullott a hó, hullott fehér nagy pihékben,
Csönd volt a földön, és csönd volt fönn az égben.

Fehér volt a világ, fehér volt az este,
Várt valaki reám, várt valahol messze.
Csöndes téli öröm rezgett a szívemben,
Fehér, havas utcán hazafelé mentem.

Tiszta volt az este, tiszta volt a lelkem,
Hullott a fehér hó esti szédületben,
Zene volt a földön, zene volt az égben,
Zene volt a fehér, puha hóesésben.

Zene volt a messzi kis harang szavában,
Zene volt egy kedves, meleg kis szobában.
Zene volt valahol valaki lelkében,
És siettem hozzá esti hóesésben.

A Kincsesláda

Ültünk Zsókéval a nappalinkban. Egy újabb belső utazásra készülünk. Jó ideje tanított minket meditálni, befelé figyelni. Nélküle talán nem is mertük volna egymás előtt vállalni, hogy átléptük a tanult határainkat. Zsóka volt az, aki mindkettőnkkel külön leült, elbeszélgettünk a spirituális témákról. Majd eljött hozzánk újra és hármasban folytattuk. Jó érzés volt, hogy nem kell egymás előtt tovább rejtegetni a gondolatainkat. Most csak ketten voltunk. Zsóka meglepő kijelentéssel kezdte:

– Ma megtanítalak kincses ládát kérni! Ez újdonság volt. Eddig hagytuk, hogy jöjjenek a képek, haladtunk amerre a belsők vitt. Behunytuk a szemünket, vettünk pár mély lélegzetet. Szinte bele-süppedtünk a fotelekbe.

– Most lépünk be a csodák palotájába! – Megjelent előttem a hatalmas diószínű faajtó. Rátettem a kezem a kilincstre. Éreztem a tenyerembe simuló hideg fémet. Az ajtó könnyedén, hangtalanul kinyílt. Ott találtam magam egy hatalmas, pepita köves teremben. A félhomályt csak a színes üveglablakokon beszűrődő fény enyhítette. A falak mentén végig könyvespolcok nyújtózkodtak.

– Menjünk a lifthez! – Érkezett a következő kérés.

Már ott is volt a lift a szemközti oldalon. Üvegfalú, kékes-opálos színben játszó. Magától nyílt ki az ajtó, és be is csukódott, amint beléptünk. Elindultunk fölfelé. Sehol egy gomb, vagy más jel, ami mozgásra utalt. Csak a tompa bűgös és a bennünk levő kíváncsiság várakozás. A lift megállt, az ajtó kinyílt. Egy csodás, napfényes mezőn találtuk magunkat. A nap magasan járt, kellemes melegséggel töltött fel. Néha megmozdult egy könnyű szellő. Vele mozgultunk. Zúgtak az apró bogarak, illatozott a levegő. Elindultunk. Lassan, kíváncsian haladtunk a fűben. Zsóka kért, hogy nézzek szét és mondjam el mit látok. Körbe néztem és megláttam egy alacsony, terebélyes fatövést pár méterre tőlünk. Érdekes, hogy eddig nem tűnt fel. Kérés nélkül indultam felé és leültem elé a fűbe. Behunytam a szemem és tudtam, hogy a csoda ideje elérkezett. Lassan lélegeztem, így erőltetve magamra némi türelmet. Halk koppanás hallatszott. Vettem egy mély lélegzetet, és kinyitottam a szemem. Egy közepes méretű ládika állt a tönkön. Meleg barna színű fából készült, fekete fém pántokkal. Egy hatalmas fekete lakat zárta le.

Gondolkodás nélkül nyúltam a nyakamhoz, tudtam, hogy nálam van a kulcs egy láncon. Levettem és a zárba tettem. Meg sem lepődtem azon, hogy tökéletesen illik bele. Halkan pendülve engedett a lakat. Csak most lett úrrá rajtam egy fura, hihetetlen, érzés. Hogy a semmiből itt termett egy fatönc, egy ládika. És egyáltalán az, hogy a képzeletem és Zsóka idevezettek. Időbe telt mire kissé remegő kézzel fel mertem emelni a fedelét. Zsóka izgatottan biztatott, hogy nézzek bele. Lehet, hogy először semmit sem fogok látni, várjak türelemmel, és megkapom a mai nap ajándékát. Így is lett. Először csak a sötétkék selyembélést láttam, de hamarosan kibontakoztak egy baba körvonalai. Zsóka kérdezte mit találtam. Mikor mondtam, hogy egy babát, izgatott lett.

– Milyen a baba, meséld el pontosan! – Egy nagyon egyszerű, rongybaba. Felkiáltott.

– Kata, te az én ládámat kaptad véletlenül! – Zokogni kezdett, én pedig nem tudtam mit is kéne most tenni. Csendben vártam percekig, amíg kissé megnyugodott. Mikor újra tudott beszélni, mesélni kezdett. Nem először beszélt a családjáról, tudtam, hogy nehéz gyerekkora volt. Második lányként érkezett, anyukája és a nővére közti meghitt kapcsolatba neki nem jutott hely. Testvére simulékony volt, tudott hízelegni, ha az érdeke úgy kívánta.

Zsóka viszont egy pörgő, vidám, néha engedetlen kislány volt. Okos, tanulékony, de megválogatta az információkat. Csupa szív, de képtelen arra, hogy alakoskodjon. Később öntudatosan védte magát és másokat, ha igazságtalanságot tapasztalt. Otthon nem fogadták el, nem biztatták, inkább igyekeztek elfogadtatni vele, hogy nem szép, nem jó, csak a baj van vele. De mi köze ehhez a babának? Hamarosan megtudtam. Elmondta, hogy kicsi kora óta nem volt más vágya, csak egy babát szeretett volna. Minden évben bízott abban, hogy ott lesz a Karácsonyfa alatt. Elképzelte, hitte, hogy ezúttal megkapja. És mindig csalódnia kellett. Baba helyett harisnyát, tanszereket, és egyéb hasznos holmikat kapott. Nem voltak tehetősek, ezt ő is tudta. De azért minden alkalommal bántotta, hogy egyetlen vágya nem teljesült. Végül, 14 évesen megkapta. Nem boltban vették, anyukája maga készítette. Nagyon egyszerű volt, ő mégis boldogan ölelte magához. Azóta felnőtt, anyuka lett, és sok fogadott gyereket is kapott tanárként. Mindig megmaradt pörgő, mindenre nyitott, csodálkozó gyermeknek, miközben sokakat segített hozzá, hogy elégedett felnőtté váljanak.

Mindenkit elfogadott, nem ítélezett. De a családja őt sosem fogadta el igazán. Most pár héttel azután, hogy édesanyja meghalt, üzent neki. Ezzel a babával üzente meg, hogy a maga módján mégis csak szerette.

Fotó: Kreischer Nelly

Birkás Erzsébet

Télapóval fut a szánkó

Télapó,
Télapó,
rázd meg a
szakállad,
puttonyod
terhétől
szabadítsd meg
vállad.

Hull a hó,
fúj a szél,
fut veled
a szánkó,
szarvasok
patkóját
fényesíti
jég, hó.

Ablakok
ölében
kiscipők
feszengnek,
osztod a
jószágot
sok-sok
kisgyereknek.

Harangszó

Megkondul a Szent István Templom harangja, alkonyatkor csendesen, édes, fájó áhítattal hallgatom és kisfalum Református templomának hívó szava hasít a szívembe. Egykor a harang szavából, csak gyönyört békességet értettem. Kisfalum a mai országhatárhoz közeli. Az Árpád-korban létrejött falut már Rogerius mester is említi a tatárok pusztításáról szóló Siralmas énekében. A falu temploma szerepel az 1332-33. évi pápai tizedjegyzékben. A templombelsőben a meszelések rétegei alatt középkori freskók vannak, már vagy 150 éve tudni lehetett. Az újabban 2000 nyarán végzett kutatások jelentős méretű freskókat tártak fel a hajó déli falán, egy Mettercia-ábrázolás Szűz Mária, kis Jézus és Szent Anna és egy Szent György ciklus jeleneteit. Ami azt bizonyítja, hogy katolikus templomként építették, aztán a reformáció révén eltüntették a szenteket és igazi puritán református templom lett belőle. Érden beleszippantok a decemberi friss levegőbe, tudom a harangszó a Szent István Templom harangjának hangja és mégis még mindig alföldi szülőfalum színei, hangjai történeteinek emlékei sorjáznak elém. Szeretem Érdet, csodálom értékeit, tetszik nem tetszi, elériedesedtem. Hallgatom a harangszót úgy érzem ilyenkor, hogy otthon vagyok, mint egy régi jó barát, aki részt vesz örömeinkben, kudarcokban, a harangszó mindig enyhíti szívem fájdalmát. A fáradalmas nap után a harangszó a csendes éjbe visz, olyan jó, hogy a heves nap nyomdokában jön a szelíd emlékek rezgő holdsugára. Ahogy múlnak az évek, mindnyájan tudjuk, hogy eltűnknek alkonyán ismét más értelme lesz a harangszónak. Azt is tudjuk mikor megfáradtan küzdelmeink korának tartalma megtelik, bizony a harangszó lesz, ami utolsó utunkra kísér és jó barátként giling galangozik mi pedig csak köszönjük, hogy nyugalomát kíván hangjával. Faludy György költő felajánlásából áll a kereszt és Krisztus rajta a Szent István Templom előtt. Domonkos Béla szobrász itt ebben a templomban szívta magába gyerekkorában az Isten hitet. Jelenleg Teréz Anya Nővérei azok, akik mindig ott vannak imádkozni, 1989. június 16-án berendezkedtek a Nyírfá utcában és azóta segítik a szegény embereket, de elsősorban a cigány

embereket. Az érdi Szent István Templom harangja mindnyájunkért szól, mint minden harang. Nagy harangja körülbelül 100 kg Szlezák Rafael készítette Rákospalotán 1946-ban a kisharang súlya 40 kg és 1934 készült ugyancsak Szlezák Rafael harangöntő műhelyében. Az Élő Rózsafűzér Zarándoklat is innen indult a Szent István Templom elől emlékeim szerint 2013-tól. Szeretem hallgatni a Szent István Templom harangjait, kislelkem jut eszembe elsősorban, de aztán a realitás földjére harangoznak a harangok és újból azon kapom magamat milyen keveset is tudok Érdről, múltjáról, történelméről és a harangok hangjai elkezdenek susmogni titokzatosan, próbálom kihámozni mit is zúgnak, mi mindent akarnak elmondani.

Fotó: Fajkus József

Gróf Mária

Karácsony

Elmúlt kétezer éve
Csillag gyúlt az égre.
Isten adta szent Fiát,
Szebb lehessen a világ.

Karácsonyi szent béke
Kérlek jöjj el a földre
Várunk reád szüntelen,
Téged vár az értelem.

Szeretett jó Istenünk
A te békédet add nekünk.
Békéért könyörgök én
A szeretet ünnepén.

Múló idő (búcsúzik az óév)

Múlnak napok, percek, évek,
Nem tudhatom, meddig élek.
Elmúlik már ez az év is,
Újat kezdek akkor én is.
Jó Atyámat arra kérem,
Adjon időt még énnékem.
Csupa küzdelem az élet,
De én küzdök, amíg élek.

Habos László

Árva éjszakán

Megtelni Isten-szeretettel
Be jó lenne árva éjszakán.
Látni láthatatlant, óriást,
Izgatott gyermektekintettel.

Dúdolva dalos szent mondókát,
Ölelni, ahogy édesanyát
Mennydörgős tavaszi éjszakán,
S gyertyafénynél lelni új csodát.

Amíg tart az éj könnyes csendje,
Elhinni ígéretek szavát.
Be jó lenne árva éjszakán
Megtelni Isten-szeretettel.

Karácsony

Feldíszített fa alatt
esztendőss porral fedett Biblia,
cipődobozból szabadított jászol,
benne Kisjézus, mögötte József és Mária,
előtte ártatlan bárány, s a térdelő pásztor,
no meg a gipszbe öntött három királyok
megszokott helyükön várnak,
ahogy a csendes éj is,
ahogyan csendben én is,
valami földönkívüli ragyogásra.

Az özveggy karácsonya

Szent Igéknek tüzes szavai hullottak
Szószékről, s valami távoli világból.
A rekedt pap bűnbánó könyörgésére
Arctalan kórusból mondott álmos áment
Visszhangoztak szeplőtelen ódon falak,
Miközben az özveggy félénk csendre vágyott,
A fényfüzérés betlehem melegére,
S az ünnep elringató üzenetére,
Amit csak ő hallhat, amit csak ő kaphat,
De nem volt bátorsága ily nagyot kérni,
Sem a Hatalmastól, sem az Újszülöttől.
Hagyta, hogy kézen fogja hitetlen magány,
Hazakísérje komor fagyos éjszakán,
S a papírfüzérrel díszített fa alatt
Halk sóhajjal kicsomagolta fájdalmát.

És beteljesedett...

„Ha megütik arcod jobb felét,
fordítsd oda a balt is.”
(Máté evangéliuma 5,39)

Tudod mindig van ok,
utána fáj és sajog,
mégis odatartom,
pedig én vagyok az erősebb.
Várok, némán várom,
fájni fog s feldagad majd.
Lendül a kéz magasra,
és beteljesedett...
Tényleg én vagyok az erősebb.

HISZEK

Hiszek Uram, mert rám vetítéd
az örökélet biztató mosolyát.
A hóesés fátyolán át,
könnyes szemmel tekintem
lényed szikrázó csillagzatát.
S ha gondolataim szövétnekéből előkerül
egy nyári hajnak tömjén illata,
fenyvesek, rétek, ligetek megejtő varázslatával
egybeolvad nyirkos-szőrű csikók,
s puha, prémes állatok hullámszó hada.
A tápáskodó Nap,
az ólomfelhőkkel bajlódó légfuvallat,
a csivitelő madarak szárnycsattogása,
a szőlő ragyogó smaragdja, a barack pihéje,
a cserszőmörce pitykés ruhája, mind-mind téged idéznek!
A tenger habos hullámai csillognak a szirten,
miként az élet órája ketyeg szüntelen...
Teremtényed a férfi, s alkotásod a nő:
ívelő vállát, gömbölyű mellét Te esztorgályoztad,
forgácsaidból teremtetted játszi létünk bohó pillanatait...
De feledjük Platón!
Te több vagy, mint a természet összesen maga!

.....
Vajon a teremtmény felérheti-e alkotó mesterét?
Egyetlen bolygó fénye lehet-e az égbolt nélkül?
A méh gyűjtögethetne-e, az erdő susoghatna-e,
s én az „ember” létezhetnék-e teremtető roppant karod híján?
Ó, mondd, ki tartja össze a mindenség rakoncátlan erőit?
Te fogod össze az Istenséged acélsodronyával!

.....
Engedd, hogy egy szikrát pattintsak Feléd,
végtelen szereteted visszfényeként!

Ugróiskola

December lett
széleseben futkározó napok
álmélkodó foglya vagyok
tegnap még vacogva figyeltem
őrülten szeles
novembert sirató alkonyatot
tépett és ráncigált rosszkedvet szitált
süvített és sepett
didergő levelet kergetett ha valahol még avarszőnyegre lelt
s
a
kályha sürgősen nekilátott falt zabált új és újabb fahasábot.

Ma minden szürke bársony
napfény a láthatáron
éppen átellenben
aranyos csillanás szememben
ünnepi kedvem
hol hátra tekintget hol meg előre szalad
gyermeki emlékek időbújócskát játszanak
ugróiskola télikabátban
dermedt pocsolyákba lépve
reccsenő hangokra vágytam
zúzmara és dér fagyos gyerekenyér
jégcsapok
anyám otthon forró levessel várt
nedves bakancsot lódenkabátot szárogatott
arcomra rózsapírt festett a szél
gyermeki hittel dúdoltam lelkesen
december de jó hogy végre elérteztél hozzám nekem!

Gyertyaláng libben

s

a

kályha régi feledett mesékről duruzsol
gyújtóst keresek vékonyat
pontosan olyat amelyet apám hasogatott
rakom a fát hadd égjen a tűz s míg lángra kap
szökken az idő
őket látom újra és szívemre árnyékuk hull
nézem a fényeket
számolok éveket
csend és sóhaj vállamon megül
álmokat szelídíték ma is rendületlenül.

Fotó: Kreischer Nelly

ADVENTI GYERTYÁK GYÚJTÁSA

profán gondolatokkal (2011)

Lobban az első adventi gyertya lángja,
elnyúlt árnyéka táncol a falon.
Gyengécske fénye árván didereg,
lelkünkől felszakadó sóhajon.
Hisszük, várjuk a megváltó csodát!

Egy személyben voltunk a három király!
Régen, hitük lelkünkben remegett!
Jel hívására indultunk el,
de elvesztettük mára a jelet!
Elvesztettük a vezérlő csillagot!

Lobban a második adventi gyertya lángja,
Táncoló árnyékok hosszan nyúlnak.
Versenyt sercegnek a kis kanócok.
Felszakadt sóhajok éjbe hullnak.
Izgatottan reméljük a csodát!

Erősebb-e hite, pompa közepette,
meleg szobában, gőzölgő jóléttől
eltelt Krisztust váróknak,
mint a didergő hajléktalanoké,
kiknek imája káromlás és szitok,
kiket életben az a remény tart,
hogy egyszer neki is jobb lesz a világ,
hogy megváltójuk lesz! Várják a csodát!
Remény-szikrácska félőn felragyog?
Megléljük-e a vezérlő csillagot?

Lobban a harmadik adventi gyertya lángja,
bűneinket immár megsemmisítve,
tisztult lelkünket töltve szeretettel,
három lángnyelvecske köszönt az égre!
Érezzük a megfoghatatlan csodát!

Díszes gyertyák látványos lobogása
kedvesebb e az Úrnak odafent,
mint a pislágy gyertyácska fénye
mi egy kunyhó szegletén dereng?

Lobban a negyedik adventi gyertya lángja,
A fény kiteljesedett! Felerősödve
átöleli, tölti, tölti a lelkeket,
és onnan túlcsordulva árad:
hit, remény szeretet s az öröm,
Hogy Jézus Krisztus megszületett!
a várt CSODA megérkezett!

Hiszem, Szent Karácsony este
minden keresztény ember éli
e fenséges, magasztos érzetet!
A hangulat emelkedett!

.

KARÁCSONY (2009.)

Csilingel a kicsi harang
giling-galang, giling-galang.
Gyertyácskák lángja táncot jár
Nő árnyékuk, s a falra száll.
Fenyőfán két üveggömb csendül, koccan,
A többi is visszhangozza nyomban.
Forog a Piramidon körbe-körbe,
Királyok, és pásztorok jönnek össze.

Mécsekben sercen a pislá láng,
Karácsonyt ünnepel a Világ!!!
Szeretet árad át határokon.
Gondolatban együtt a sok rokon.
Jézus született mai napon.
Mégváltónk született e napon.

BOLDOG KARÁCSONY (2008)

Mikor a csengettyű szólt,
akkor szállt el az Angyal,
de én még láttam, libbenő szárnyait .
Éreztem, ahogy a levegő megremeg,
érintette a lelkemet, rabul ejtett,
emlékszem még. Fellobbant, táncot járt a gyertyaláng.
Karácsony, boldog Karácsony...messze rég

6 éves voltam, mikor az Angyal
nagy csilingeléssel Öcsikét hozott.
Élő Kis Jézuskát, csak nekem.
Ez éven, 60 éve már, ...de messze van...
Felidézem, emlékezem, ízlelgetem...
Karácsony, boldog, Karácsony...,
a legboldogabb volt, azt hiszem.

Lelkem csordultig, emlékek érzetével.
Könnyem potyog, unokáimat nézem.
A sok drágaságot, nagy pazarlást... s érzem
fáj valami. Lelkem az, valahol mélyen.
Mert hiába csillogás pompa, ünnep igenlése,
A régi Karácsonyok remegését már nem érzem.

Lehoczky Győző

Karácsonyi felhők

Határkövekhez érkezénk,
Hogy maradjon erről is ének nekem,
Egy újabb verset írok én.

Hogy jól írom ezt, azt nem tudom,
Mert gyengül a toll, a szó, a száj,
S csak vánszorog a régi utakon...

Gyengülté koptatta erejét a szónak,
E szétszóródó, kavargó világ...
El is vette ízét a versbe valónak...

Megváltozott minden mi velem haladt?
nem tudom én... hogyan is sejteném,
A vihart előre jelző zord napok alatt?

Mikor ködösen fekszik rám a tél,
Eltűnik vágy, álom s a régi mese...
S már csak az utca gyenge fénye ég...

De a jövő láthatárán valamit jelez az ég...
Az elborult karácsony estéből
Azt hiszem, ennyi fájdalmasan elég...

1988 december 24 este LGY.

A családnak Karácsony 1978.

Szállnak az évek a messzi időkbe
Tűnik a múlt és rohan az élet.
Öreg napjaink már lemenőben,
Itt vannak az ifjak, új jövevények.

Kisunokák. Szívük dobban erősen,
Kapják mit gyermeki vágyuk akar,
Nevetve csillog könny a szemükben,
Felzúg a lárma és cseng a kacaj.

Lányok, fiúk és szőkék, feketék.
Élő mese lett a gyermeki álom.
Ma minden öröm ifjú lelketeké,
Nincs boldogabb nap, mint a karácsony.

Szenteljük e napot a szív örömének,
Hallassunk hangot és ünnepi szót,
Övök a jövő és övök az élet,
Szívünk legyen ehhez az útravaló.

1978. december hó 24.-én L.Gy.

Az örök anya

Csak adni tudnál, mindig és sokat,
S mindenkor szívesen tetted azt.
Mindegy volt, hogy sok vagy kevés,
S amit adtál az neked mit ért...

Ha kezedbe nem maradt semmi már,
Aadtad azt, amit magadtól elraboltál...
Az életedet szórtad Krőzusi kézzel...
Sokszor vitázva már a józan ésszel...

Ha semmid nem volt már, mindenből kifogytál,
A szíved tépted ki... abból adakoztál...
Ez volt a sorsod... S aki így ítél,
Annak szívében Isten jósága él...

Arcodra a jóság róttá ráncait,
De hűen megőrizte régi vonásait.
Ha kék szemedben a messzi múltba nézek,
Feltűnnek régi, ködös gyermekévek...

Mici húgomnak, akinél önfeláldozóbb anyát hosszú
életem alatt nem láttam. Ajánlom e néhány szerény
sort a régi Mária napok felejthetetlen emlékének
Micinek...

1983. december 23-án, Karácsonyra

A világraszóló Faturuly

Eccé vót e' leány, de igen szép vót! Az kimönt csak úgy pöndölbe, peckessen, kivirradatkó' a szerbe, mer' sehun nem tanát a hejjit. Pedig csak é' kellett vóna maradnia korásson magábú, de végű' csak bégyütt.

De elébb lássa mán, hogy pöndörödik a teplince, vesztődik, mer' oly szegínyek vótak, mint a héccáza, nem vót ugye mindegy má' asse, a teplince dóga.

– Jaj, annyuk, jajj, apjok! - kiabála! Nézzenek mán oda, vesztődik a készség, mit apámuram odagyakott öregestébe mögnap!

– Jaj, láttjuk, te leány! Fogyadoz a teplince, patrujoramhó szalaggyá el, elejibe – aszongya apjukom Andorás, izibe, hóttára válva.

– De mire a leány mögszalaggya a térbegyűten sem fertályóra utytyát, mán sehol a készség, mind elvásta a kituggyami.

Furta az ódalát a népnek, hogy ami elvásta pont Andorásék szerét, mi lehet a tuggya.

Mögsivalkodtatták még a faluszögényét is pirkadatkozó, tuggya-é, kinnekamijje löhessen a szegényittő, Andorásék bűja.

Há' asse mondott sehosszát se, lévén hókabeszédű vót adottan, mikó levásta a ló. Hát nem vót nekik lelni, mán nem lehet kibírni eztet a dógot, milegyen a hovatovább ezen ügyben?

Akkó gyütt meg Keccő József atyafi a szomszédbú, errearralábú embör, ki Ámerikát is mögjárta. Ravasz, fogas embör hiriben át, nemrendös, abbiztos! Hiszen rendös embör a falujábbú ki sem kéretőzik, hacsak meg nem regulázzák! No, emmög még a nagy vizet is mögjárta odavisszájárrul!

– Józsefjózsef, miszer ez a' akármí, ami megdézsmáta a teplincét pirkadatkozó, hogy addigra Andorás gazdának készsége fogyott?

– Ej, mondta Józsefjózsef – és úgy megpenderüte a bajsztát, hogy az elnemkelt leányok könnye előgyütt – hát honnan a tengeróceánbul tuggyam én asztat, hacsak nem a Faturuly vót, má csak nem, de hinném, ha mégis tán az!

Mör' az igennagy baj vóna, ha itten vóna!

– Mégis, mirű ismerszik az a Faturuly, vagy hugyanishíjják, hüledznének a népek, köriben áva a tengörjárt embört ?

– Aztat monggya meg az Andorás gazda – szólott ez a József: Látt-e nyulat, ami mén arra, mén erre, összevissza, setovább, hogy igen furcsa vót? Ugyanis a nyúl irányozza legénkánbb a Faturuly jelenléttit! Mer az amúgy nemigen mutogassa magát, hacsak szép-leányok előtt nem-e?

Andorás csak hebegett izibe, hogy így a nyúl, mög nem tuggya, ki tuggya, sehogysem tuggya...

– No, akkó talán nem a Faturuly vót, hacsak nem vöszi magának bé a teplincét más portárú is másha néhanapgyán!

– Jaj, jaj, mögint fosztá a Faturulyakámmi a késséget! Jaj, mostan-mög Ösván gazdáná' fogyott mög a készség – gyütt ellő a szó másnapra!

– Hát, akkó, dörmögé lassan Keccő József, csak a Faturuly lehöt! Ez bizony Ámerikában is igen ott vót, de onnan kiveszett, mint a toportyánféreg, mör' mögtalálták az ellenszerjit! Ígyetén mögvan ám a pusztítója neki, ha még nehőzíti is a gazda dógát!

– Nomi, már? Józsefjózsef, mondja a szerit neki!

– Avvóna, he! Eccóval mögvan az az ellenszer, de igen bajos.

– Bajos, bajos, bévülünk inkább, minthogy elegye életünk eza Faturuly micsoda!

– Akkó, biz' az a mérték, hogy a leány, aki möglátta a Faturulyt éppen a teplince vékonyításában, el köll háljon azzal az embörrel, aki a legmesszibbrül gyütt, ez vóna a módja a Faturuly möghurcolásának.

– De hát az a' embör éppön hogy maga vóna, Józsefjózsef, mer' magi gyün a nagyvizen túlálta!

Hát, mittagaggyam, valóban, ha másnincs, aki tán a pokulból gyütt felfelé!

– És kivóna a leány? – Szaladt ki a szó Ösvánbó' – Hát a' Andorás leánya, ki kivirradatkó möglátta a Faturulyt a teplincét soványítani!

– Akkó, szólalt meg Keccőjózsef, mögvan a móggya a faturuly elakolbólintásának, másmódján nem mén az el magátú!

Így hát az Andorásék takaross leánya szépszerivel elhált Józsefjózseffel, és biza a Faturuly el is kerülte a falut a további időben által. Mindenki mögnyugodott, csak a leány járogatott ki kivirradatkor nagy sebbel és lobbál a mezőre, hátha a Faturuly mögént ólálkodik, s soványítja a teplincét, minek okán az ő áldozatja újra beteljesednék, s ismét elhálással üldözné el a falujára támadó sovánító gonoszt.

Így vala a történettye a Faturulynak, leány mög ne lássa többet,
ammóndó vagyok!

Fotó: Kreischer Nelly

Orbán Péter

Adventi ragyogás

Panaszkodtam, te hallgattál.
Aztán elkészönve a szutykos
reggelben, bátorítón mondtad
"Nyugi, VAN Isten!"
S felragyogott a szemed.
Az utcán szürke Skodám vár.
Beülök. Felgyúl a fény,
lámpa és szempár.
Egy vízcsepp a szélvédőn
lazán lecsusszan,
"nyugi, Isten van!"
Gázt adok, indulás!

Morzsák az asztal alatt

Almadarab,
kenyér morzsa,
asztal alatt
széjjel szórva:
mozdulatok
titkos kódja.

Morze jelek
hangok nélkül.
Eszményi rend!
Egy tegnapi
találkozás
ezzel üzen.

Orbán Sándor

Dal...

Egyiktől másíkg tartott az út,
Szerettem bolondot,
Szerettem hiút,
Egypárszor sírtam,
Ha eltűnt a dallam
Persze csak magamban,
Akkor is halkan.

Csak nézem a csendet,
hoggy remeg,
A mi dalunk olyan,
Amit nem írtunk meg.

Aquinói Tamás

Zúgjak harangok, mert angyal szállt a Földre, és
hófehér szárnyával
mindenkit megsimít.

Zúgjak harangok, mert boldogok a lelki szegények, a
Föld vonzásköréből
ők kinnrekedtek.

Zúgjak harangok, egy testvérünk az égbe készül.
Zúgjak harangok, értem is
zúgjak legvégül.

SZÜLETÉSNAPI VIGILIA

A százéves Pilinszky János emlékére

Mint a százévesek.
Gyűrötten, ráncosan.
Mint a vérzivatar,
mely rajtunk átrohan.
Mint a filozófus.
Ki tudja hova tekint?
Mint egy apokrif vers.
Szíven üt megint.
Mint a füstoszlopok,
de ki az áldozat?
Mint a reverenda,
a levetett változat.
Mint a Négyesoros.
Oly velős és tömör.
Mint a táborlakó.
Rossz álom gyötör.
Mint a meg nem értett,
ám felettünk levő.
Mint a katolikus,
a Jézust éltető.
Mint a nyugati Újhold.
Az egünkön ragyog.
Mint egy ismeretlen,
de követőd vagyok.
Mint a ravensbrücki fák.
Örök levéltelen.
Mint a szájba rágott leckét.
Sikerült megértenem.
Mint gyermekkor-titok,
de aztán hangot kapott.

Te írtad, hogy
„Minden tetőről látni a napot.”
Mint a cigarettafüst
azon a régi képeden...
Holtadban élő maradj,
és segíts a népeden!
Nem csak Trapéz és korlát,
meg nagyvárosi ikon.
Legyél olaj a vízen,
légy úrrá a pánikon!

2021.11.22.

Haikuk

Harmat csepp a lét.
Fűszálunk vékony élén
fénné száradunk.

...ha létem nyomát
keresnéd földi tájon,
bújj verseimbe.

Mit elmulasztunk
pótolhatatlan, netán
örök hiányjel.

A Nap balra el

Mindig csodáltam a természet játékát a színekkel.

Utánozhatatlan „színháték”. Leírhatatlan.

Leírhatatlan?

Ilyen naplementét, mióta élek, nem láttam. Elhúztam a függönyöket is hatalmas ablakaimon, hogy jobban közelebb férközhessenek szem-szerveimmel e tüneményhez.

Mintha az égi tündérkirály ontotta volna hűtlen szeretője vérét – az ég alja piros-narancsvörösben pompázott; a máskor fehér felhőket rőtbe borította a Nap, úgy váltva az árnyalatokat a mély karma-zsintól egészen a rózsaszínig, hogy halálos mohóságában mintha egy újabb naplemente-gyönyörűség-gyilkosságtól sem riadna vissza; újra és újra megittasulva a látványtól szeretné elvégezni bár-bár munkáját. Bátor színek ezek, erő, élet színei. (Ugye milyen ellentmondásos: a kiontott vér, mint az élet színe!) A felhők a halovány rózsaszínűektől a mályván át a mély bíborig a legteljesebb harmóniában torlódtak egymásra, fehér és lilás keretükkel habosodva az égen, betöltve a látóhatárt. Fejem fölött a narancsból váltva lilába, messzebb a véraláfutás színeibe torkollott az égi szín-varázs, s ha hátratekintettem, ez a hetvenhét lilás színárnyalat beleolvadni látszott az esti sötétségbe. Itt-ott kivillant az ég –hihetetlen– kobaltek lett a lemenő Nap szikrázó világosságától. Vérbő, tengerparti naplemente szárazon – csoda november közepén a tavaszi melegben. Utánozhatatlan!

Leírhatatlan!

Imádlak ég, imádlak Föld, imádlak, te Isteni „Színháték”!

(Angoltanár bácsim is nyilatkozott.

Azt mondta, hogy látott valami nagyon pirosat.)

Legalább

Ahol rikít a mór pirulása,
Ott játszá a nagy színdarabot.
Ahol üszökből nyert feketeséggel
Festik meg arcukat a színjátékhoz.

Aztán üszök még. A másik. A nagyobb.
Az emberiség lábát korhasztja.
Példátlan ez a félelem. Az ajtó.
– Ezen bemenni, tudod, nem éppen az élet.

S a szebbik hajnal. Gyermekeink hordozzák.
(Jegyzet: szüleinknek is voltak valaha gyermekei...)
Legalább remélj. A fák januártól új életre kelnek.

Legalább a fák.

Karácsonyi üveggömb

Egy csillogó, szép díszecske,
fenyőre való ékecske,
ajándék, mely szívem csücske,
lelkemből halk énekecske :

Csilingelő Mennysországbán,
a jó Isten hajlékában
zene - bona, víg muzsika
száll a széllel ide – oda.

Énekel az angyal sereg,
senki sincsen, ki kesereg,
sűrög – forog minden lélek,
dalolva szép csak az élet !

Szent Péter, a kulcsok őre,
nem tűri, ha bárki dőre:
„Csücsülni tilos felhőre,
készen legyünk ám időre !

Éj fele, ím gyorsan eljő,
kis Jézuska, születendő
mi királyunk, mint csecsemő,
megtestesül a Teremtő.

Ezért aztán iparkodni:
ajándékokat hordani,
ami még nincs, csomagolni,
Földet hóval borítani !”

„Módfeletti ez az ütem,
picinyke a lendületem.
Csillagra csüccs ! Itt a helyem;
olyan lágy, akár a selyem !”

„Ki vagy te ott, kis angyalom ?
Tomporodat kiporolom !
Melletted üveggömb, halom
és zsörtölődsz, ha jól hallom ?!?”

Viselkedés ezen ága
nem való a Mennysországba !
E rút bűnnel tűz lángjába,
veled meg a nagyvilágba !

Őt akarja vigasztalni,
Könnyétől megszáritani,
bűnétől is eloldani,
magányából kiragadni ?

„Ki vagy ? Gyere, játsszál vélem !
Életemet elmesélem .
szavaim még keresgélem –
de te megértesz, remélem !”

„Milyen rongyos a kis ruhád,
hol van anyukád, apukád ?
Hát nem vigyáz senki terád ...
akkor jól jön most egy barát !”

És az angyal meg a gyermek
lassan összemelegedtek .
Bút, bánatot elfeledtek,
Ugrándoztak, hemperegtek.

Beértek egy kis faluba,
szólt ott síp, dob meg a tuba !
Éjfél ütöttek el nyomba :
„Futás be a templomunkba !”

Szentmisére szaladtak hát –
„Hátha látunk ma glóriát !
Üveggömbben szép anygalkát
S küld nekünk talán puszikát !

Eredj le most egy emberhez,
férközz közel a szívéhez !
Tudom jól, te értesz ehhez,
röpjél hát a bús lélekhez !

Azon legyél, hogy ne vessen,
tisztá szívéből szeressen,
másokat, hogy meg ne vessen,
mindenkiben jót keressen !

Hogyha estére barátod,
büntetésed jól kiállod.
Végül Istenedet áldod –
ott maradsz vagy nem, meglátod !”

Kulcsok őre rendelkezett,
bűnről el nem feledkezett.
Angyalka nem lelkendezett.
Ezen módon ráztak kezét.

Bezárult az ég ajtója,
kint rekedt az imposztorja.
Segítsége egy lajtorja,
Lépteit le ezen rója.

„Ó, Istenkém, vége sosincs ?
Bűnöm rabként tart, mint bilincs.
Lábam alatt több fok már nincs,
Jé, de furcsa ez a kilincs ...”

Ez a zár, amit most kinyit,
eszébe juttat valamit :
„Leértem már, ez a Föld itt ?
Mért nem látok hát egy földit ?!?”

Csodálkozott kis anygalkánk
úgy, ahogy mi sosem látnánk,
sóvárogva gondolt miránk,
hogy egy imát elmormolnánk ...

S éppen, mikor felzokogott,
jött egy gyermek, ki vacogott.
Mért sírsz pajtás?” – kérdezte ott
s az angyal elcsodálkozott.

Édesanyám ezt mesélte
Decemberben estelente.
Csilingelve szállt éneke,
mielőtt halál elvette.”

Angyalkának szíve öröm,
Halkan rebegi : „Köszönöm !
Zsebemben az üveggömböm,
én a földre leköltözöm.

Hiszen jól tudja az Isten,
árva lélek sehol nincsen.
És ha egy barátod sincsen,
búsulsz minden földi kincsen.

Nem maradhat tovább árván
karácsonynak éjszakáján !
Elfogad barátnak, talán
életének minden napján.”

S azon a szentséges este
a gyermek csupán őt leste,
csillogó szeme kereste
Menny angyalát – amint most Te.

Mert legnagyobb kincs, belátod,
ha van igaz, hű barátod ... –
üveggömbben őrangyalod
várja mindig víg mosolyod.

Fotó: Kreischer Nelly

**2020. Karácsonyára emlékezve
Húsvét után**

„Ó nincs semmi baj,
máskor is halnak”.
Mondják a szkeptikusok.
„Csak, aki öreg és beteg”.
Mondják a doktorok.
Ballagunk, hát csendben,
maszkban.
Semmi, csak egy új nyavalya,
hogy sok megriadt embernek,
pont karácsonykor kell félnie,
vagy gyászolnia.

Szenteste,
az ablakomból nézem az utcát.
Innen a tér egy darabja is látszik.
Páros csengettyűk, csillagok, angyalkák,
még a lámpaoszlop is ünnepelni vágyik.
A téren villódnak a színes fények,
zöldek, kékek, pirosak és sárgák.
Pont úgy, mint minden évben,
az emberek most is
a karácsonyt várják.
Itt bent,
fahéj és mézeskalács illat.
Márványos a bejgli, sül a hús.
Minden öröldre készülődés meg van,
de semmi sincsen ugyan úgy.
Kint az utcán, nem jön senki,
bent senki sem ül a pamlagon.

Kint a néptelen város és a fények,
bent csak a fenyő árvul az asztalon.
Árva, és „csendes éj”.
Most kell, hogy megszülessen
a Megváltó.
Mert remény nélkül, és család nélkül,
minden értelmetlen.
Minden csak megszokás, üres rutin,
itt bent is, és odakint.

Szín és szó

Mint ahogy a ködből
felragyogó tájban keresek
ismerős helyeket,
ahol már valamikor jártam,
úgy kutatok magamban.
Színeket és szavakat keresgélek.
Érzelmek és hangulatok között kutatok.
Nekem színes a világ,
de a szó sokszor az árnyékban lapul,
mert a szó ablakot, ajtót kitar,
mindent kikiabál.

Mindenkinek a maga keresztje

Amikor a fák ágain, decemberben,
már egy árva levél sem reszket,
egyik télen, hirtelen észrevettem,
a vaskos ágak alkotta keresztet.

Biztos, hogy ezt nem látja más,
csak én látom így, ebből a szögből.
Nekem szól ez a látomás,
ami előtűnik a téli ködből.

Gyakran nézem ablakomból,
mit rajzolnak a vékonyabb gallyak.
Á! Mit akarok azzal a kereszttel?
Vagy a kereszt, velem mit akarhat?

Figyelmeztet valamire?
Emlékeztet, vigasztal?
Feltűnik minden télen,
lomb elrejtí tavasszal.

TÉ-GALÉRIA

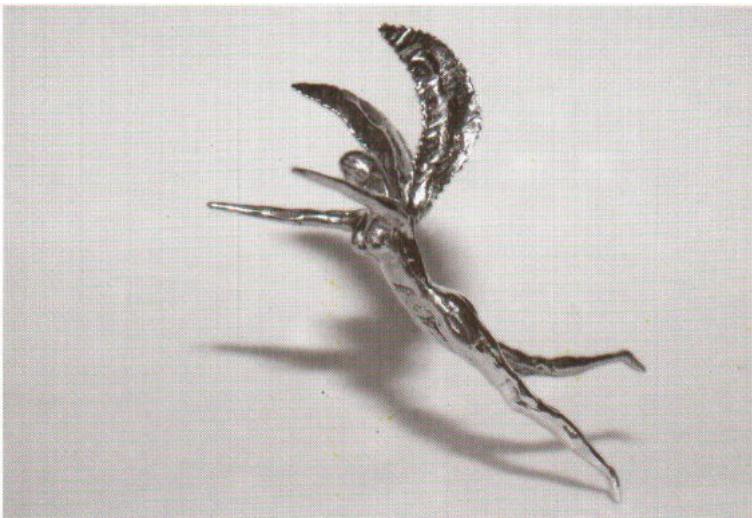
Birkás Erzsébet

Ilka Gábor

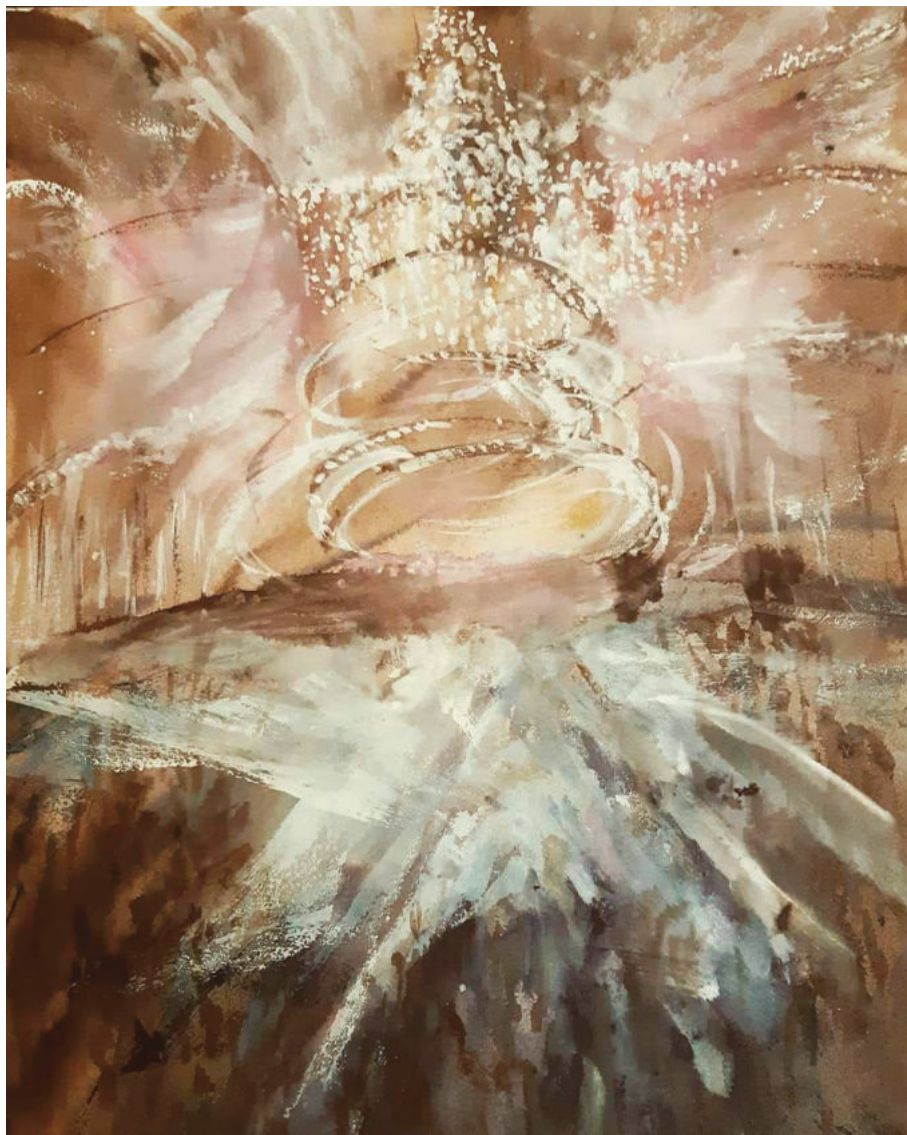
Távolba

Angyal

Ünnepi varázs

Szekér Gizi alkotásai

Vincze D. Jutka

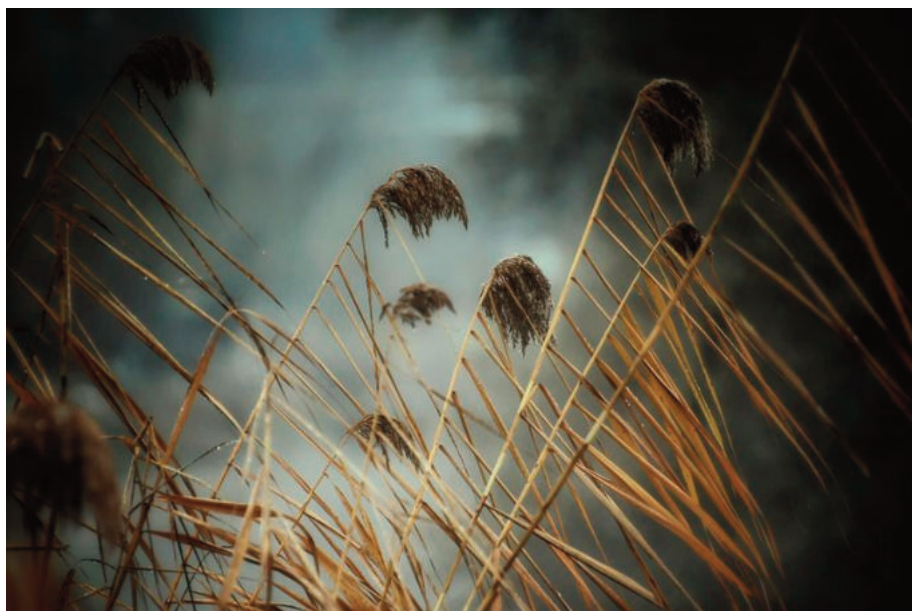

Anya gyermekével

Madarak párban

Marik Adrien fotói

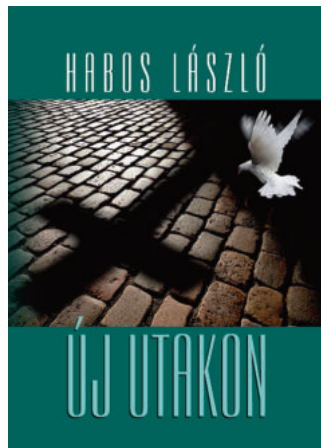
TÉIK HÍREK

IRODALOM

Megjelent Habos László: Új utakon c. verseskötete

Habos László költészetében – s erre számos kötete példa – óriási a tudatosság, hogy ezen a pályán haladjon, s ne térjen le a számára minden bizonnyal nehéz, de járható, rögzös úton maradjon. Verseiben érződnek a mindennapok gyötrelmei, az átélt próbatételek (mások ezt talán büntetésnek gondolnák), s talán az is, hogy ezek mind-mind egy-egy lépcsőfokot jelentenek. S ha ezeket meglépi, az olvasó számára is nyilvánvalóvá válik, hogy lépéseinek biztonságában nincsenek kétségek.

Figyelve korábbi köteteinek szerkesztési elveit, verseit jelen esetben is tematikus felosztásban követhetjük. Tudjuk, a költő számára csak akkor ér valamit az a bizonyos út, ha meredek, vagy legalábbis emelkedő, olyan, ami próbára tesz. Az út buktatóival Habos László is tisztában van, s reményli: „a keskeny útra tévedt nem marad egyedül”, még akkor sem, ha az az út a Golgotára vezet.

Harmat Béla

PÓDIUM-EST

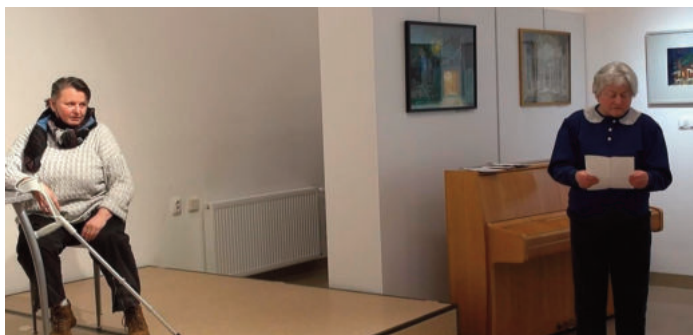

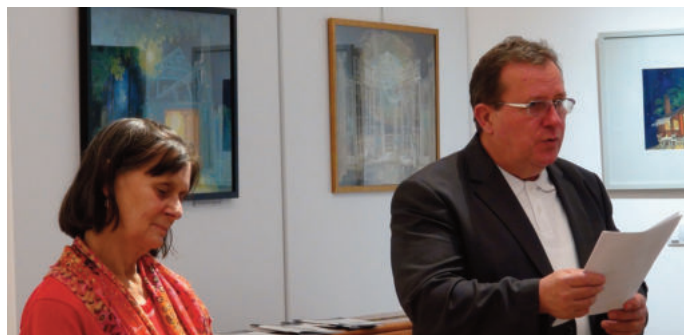
A Poly-Art Alapítvány és a Parkvárosi Közösségi Ház (Érd, Gépész u. 14.)

szeretettel meghívja Önt és családját a
2021. december 4-én (szombaton) 17 órakor
kezdődő rendezvényére, amelyen bemutatjuk
Petrik István, Rendik Zsuzsa, Vincze D. Jutka,
Kreischer Nelly, Habos László új köteteit.

Közreműködnek a Temesi Éva Irodalmi Kör tagjai

A Csuka Zoltán Városi Könyvtárban megrendezett Poly-Art pódium-esten, **Vincze D. Jutka** volt Somfai tanár úr egyik vendége.

Karácsonyi koncert

A Parkvárosi Közösségi Házban adott koncertet **Szigeti Eszter** és **Varga Zoltán**.

A karácsonyfa mellől számos ünnepi világsláger, valamint hazai zeneszerzők művei és a szerzőpáros saját szerzeményei is felcsendültek. Jó volt ez élmény részesének lenni.

Művészbarátságos pillanatkép

„Hang a hangban...” (Petrik István, Szabó Imre) Érd, 2014

Fotó: Poly-Art archívum

Temesi Éva Irodalmi Kör honlapja:

www.teik.eoldal.hu

Szerkesztőség:

teik.habos@gmail.com